

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obo/32/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010201242
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Seman
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1010201242.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu RADAS, s. r. o., so sídlom Cabajská cesta 28, Nitra, IČO: 36 546 321, zastúpeného JUDr. Jurajom Tibenským, advokátom, so sídlom Štefánikova 15, Nitra, IČO: 42 117 151, proti žalovanému Mgr. Petrovi Zvarovi, so sídlom Timravina 9, Bratislava, správcovi konkurznej podstaty úpadcu Vodo hospodárske stavby, a. s., so sídlom Cabajská cesta 28, Nitra, IČO: 31 411 487, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Alena Výskočilová, s. r. o., so sídlom Banskobystrická 6, Bratislava, IČO: 36 808 539, o vylúčení vecí z konkurznej podstaty, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Cbi/27/2010-188 zo 17. januára 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Cbi/27/2010-188 zo 17. januára 2012 z r u š u j e a v e c mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX, kat. úz. A., a to pozemok parcela reg. „C“, parc. č. XXXX/X vo výmere 705 m², zastavané plochy a nádvoria a stavba - administratívna budova súp. č. XX, postavená na pozemku parc. č. XXXX/X do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu v sume 705,77 eur.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 28. júna 2010 domáhal vylúčenia nehnuteľností špecifikovaných v petite žaloby z konkurznej podstaty úpadcu Vodo hospodárske stavby, a. s., so sídlom v Nitre, IČO: 31 411 487 (ďalej aj „úpadca“) z dôvodu, že uvedené nehnuteľnosti boli ku dňu vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu vo vlastníctve S. F., ktorý ich následne previedol na žalobcu formou nepeňažného vkladu spoločníka do spoločnosti RADAS, s. r. o. Nitra. Ku dňu vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu predmetné nehnuteľnosti neboli vo vlastníctve úpadcu, úpadca ich nenadobudol ani počas konkurzu a nejedná sa ani o majetok, ktorým by dlžník zabezpečil svoj záväzok.

Z vykonaného dokazovania krajský súd zistil, že úpadca nadobudol predmetné nehnuteľnosti od Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej aj „FNM SR alebo fond“) na základe zmluvy č. 48/1992 z 27. júla 1992 v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej aj „zákon č. 92/1991 Zb.“). Na základe žiadosti Vodohospodárskych stavieb a.s., Nitra o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti majetku z 28. júla 2000 dal FNM SR dňa 31. augusta 2000 súhlas na odpredaj nehnuteľného majetku, vrátane predmetných nehnuteľností a na základe kvitancie Prvej komunálnej banky, a. s. (ďalej aj „PKB a. s.“) zo 14. marca 2001 bolo zrušené záložné právo k predmetným nehnuteľnostiam, evidované pod č. V 3717/98 - 1842/98. Na základe dvoch kúpnych zmlúv z 1. decembra 2000 nadobudol S. F. predmetné nehnuteľnosti do vlastníctva, pričom prevod vlastníctva k nehnuteľnostiam bol zapísaný v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX v prospech nadobúdateľa S. F.. Na základe notárskej zápisnice Nz 178/02 z 3. mája 2002 S. F. vložil predmetné nehnuteľnosti do základného imania žalobcu. Námietku žalovaného, že kúpne zmluvy z 1. decembra 2000 sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi podľa ust. § 19a ods. 3 a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. súd považoval za nedôvodnú. Z výpovede svedkov G.. C. T. (predseda predstavenstva Vodohospodárskych stavieb, a. s.) a G.. F. M. (predseda výkonného výboru FNM SR a riaditeľ sekcie sledovania pohľadávok v r. 2000) krajský súd zistil, že FNM SR, úpadca a kupujúci sa dohodli v článku III. ods.1 kúpnych zmlúv z 1. decembra 2000, že kúpna cena bude poukázaná na účet súdnej exekútorky, ktorá vykonávala exekúciu v prospech PKB a. s. Podľa názoru súdu, formulácia v ustanovení § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. „takto získané prostriedky použiť prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu“ nebráni tomu, aby finančné prostriedky získané z predaja privatizovaného majetku sa použili na úhradu záväzkov, ktorých nesplnenie by priamo ohrozilo chod privatizovaného podniku. Takáto situácia nastala, pretože na základe vykonávanej exekúcie boli zablokované účty úpadcu a preto bolo nutné uhradiť záväzky v rámci exekúcie. Ak by zákonodarca mienil citovaným ustanovením zaviazat nadobúdateľa privatizovaného majetku na bezodkladnú úhradu záväzkov voči FNM SR podľa privatizačnej zmluvy, zvolil by pravdepodobne formuláciu nasledovnú „takto získané prostriedky musia byť poukázané FNM SR na úhradu záväzkov v zmysle zmluvy podľa § 14“. V takomto prípade by v kúpnej zmluve bolo priamo uvedené ako miesto plnenia kúpnej ceny číslo účtu FNM SR. Podľa názoru súdu bolo preto možné, aby si zmluvné strany v kúpnej zmluve dohodli, že kúpna cena bude poukázaná na účet súdnej exekútorky. Krajský súd ďalej poukázal na to, že ust. § 19a zaviedol zákonodarca do zákona č. 92/1991 Zb. s účinnosťou od 14. septembra 1995 bez prechodných a záverečných ustanovení, teda ide o normu, ktorá vykazuje znaky nepravnej retroaktivity, ktorá je však prípustná. Na kúpne zmluvy z 1. decembra 2000 sa preto vzťahuje mechanizmus odpredaja časti privatizovaného majetku podľa ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb.

Ďalej krajský súd uviedol, že z výsluchu svedka G.. T. mal preukázané, že trojdohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok medzi FNM SR, KOVOSPOL NITRA, spol. s. r. o. a Vodohospodárske stavby, a. s., Nitra bola uzavretá dňa 21. februára 2001 po vzájomnej dohode dotknutých strán za účelom vysporiadania vzájomných záväzkov, konkrétne aj záväzku úpadcu voči FNM SR z titulu nezaplatenej kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy o predaji podniku č. 48/1992. Uzavretím tejto dohody zanikol záväzok úpadcu voči FNM SR aj v tej časti, v ktorej FNM SR dal dňa 31. augusta 2000 úpadcovi súhlas na odpredaj majetku v sume minimálne 4,8 mil. Sk. Podľa názoru súdu, úpadca predal predmetné nehnuteľnosti S. F. v súlade so súhlasom vydaným v zmysle ust. § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. Kúpna cena bola v súlade s kúpnyimi zmluvami z 1. decembra 2000 a na základe vzájomnej dohody FNM SR a ostatných veriteľov zaplatená na účet súdnej exekútorky. Záväzok úpadcu zaplatiť v prospech FNM SR cenu za odpredané nehnuteľnosti bol dodatočne zhojený uzavretím trojdohody z 21. februára 2001. S. F. ako kupujúci uzavrel kúpne zmluvy dňa 1. decembra 2000, pričom na liste vlastníctva neboli na predmetné nehnuteľnosti vyznačené žiadne ťarchy a v konaní nebola preukázaná ani žiadna skutočnosť nasvedčujúca tomu, že by S. F. pri uzavretí kúpnej zmluvy nekonal dobromyseľne, preto je potrebné poskytnúť ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi, ktorý plnil v dobrej viere v zápis v katastri nehnuteľností a nemal možnosť rozpoznať prípadné riziká spojené s uzavretím zmluvy. Úpadca mal predaj predmetných nehnuteľností odsúhlasený FNM SR a záväzok zaplatiť kúpnu cenu bol dodatočne zhojený dohodou o vzájomnou zápočte pohľadávok z 21. februára 2001, teda nemohli nastať účinky uvedené v ust. § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb.

Podľa názoru krajského súdu, kúpnu zmluvu, ktorou boli prevádzané nehnuteľnosti vo vlastníctve nadobúdateľa privatizovaného majetku na tretie osoby nemožno považovať za absolútne neplatnú v prípade, ak s predajom písomne súhlasil FNM SR a kúpna cena bola riadne zaplatená. Kúpna zmluva spĺňa všetky zákonné náležitosti a preto je platná. Tretie osoby - kupujúci nemohli ovplyvniť konanie predávajúceho - privatizéra v tom smere, aby kúpnu cenu zaplatil fondu. Nemali preto možnosť zabrániť predávajúcemu, aby konal v súlade s ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. a nepoužil takto získané finančné prostriedky na iný účel. V súlade s ust. § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. je preto možné postihnúť neplatnosťou len úkony následné, a to týkajúce sa nakladania úpadcu (nadobúdateľa privatizovaného majetku) s kúpnu cenu. Keďže v prejednávanej veci boli v zmysle ustanovení ZKV splnené všetky zákonné predpoklady, krajský súd vyhovel vylučovacej žalobe a žalovaného zaviazal vylúčiť predmetné nehnuteľnosti zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Vzhľadom na to, že skutkový stav bol dostatočne preukázaný z vykonaného dokazovania, súd zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov U. B.F., S. F., D.J. a P. X., pretože to považoval za nadbytočné.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobcovi ako úspešnému účastníkovi v konaní priznal trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v celkovej sume 705,77 eur podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods.1 O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolateľ poukázal na to, že na prevod nehnuteľností z úpadcu na S. F. (ako právneho predchodcu žalobcu) sa vzťahuje ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. Úpadca prevádzal privatizovaný majetok v čase, kedy ešte nemal vysporiadané všetky svoje záväzky voči FNM SR, preto pod sankciou neplatnosti právneho úkonu museli byť splnené podmienky stanovené v ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb, a to udelenie predchádzajúceho písomného súhlasu zo strany FNM SR na prevod majetku a použitie získaných finančných prostriedkov na úhradu záväzkov úpadcu voči FNM SR. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že FNM SR udelil dňa 31. augusta 2000 úpadcovi súhlas s prevodom predmetného majetku, avšak úpadca získané finančné prostriedky preukázateľne nepoužil na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR. Dňa 1. decembra 2000 úpadca uzavrel s S. F. kúpnu zmluvu, v ktorých bolo dohodnuté, že kúpna cena bude uhradená súdnej exekútorke, teda už v čase podpisu predmetných kúpnych zmlúv úpadcom bol spôsob úhrady kúpnej ceny dohodnutý v rozpore s ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. Podľa názoru žalovaného, na základe dohody o zápočte vzájomných pohľadávok z 21. februára 2001 nedošlo k žiadnemu zníženiu záväzkov úpadcu voči FNM SR vyplývajúcich z predmetnej privatizačnej zmluvy. V konaní bolo preukázané, že kúpna cena za predaj privatizovaného majetku, ktorú mal úpadca získať od tretích osôb, predstavovala spolu sumu 46 199 100 Sk, avšak ani jednu Sk z tejto sumy úpadca nepoužil na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR, ktoré vyplývali z privatizačnej zmluvy. Z uvedeného je zrejmé, že nebola splnená druhá podmienka platnosti prevodu predmetných nehnuteľností z úpadcu na tretie osoby, a to použitie získanej kúpnej ceny na úhradu záväzkov úpadcu voči FNM SR. Súd prvého stupňa preto dospel k nesprávnemu záveru, že podmienky na prevod privatizovaného majetku stanovené v ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. boli splnené pri prevode predmetných nehnuteľností z úpadcu na S. F..

Odvolateľ ďalej namietal, že súd prvého stupňa na základe vlastného výkladu ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. došiel k záveru, že z prostriedkov získaných z predaja privatizovaného majetku je možné uhrádzať aj iné záväzky nadobúdateľa privatizovaného majetku, ako sú záväzky voči FNM SR. Pri

výklade ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. sa súd prvého stupňa neriadil zmyslom a ani účelom tohto zákona. Poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 190/1995 Z. z., ktorým došlo k zmene zákona č. 92/1991 Zb. a z ktorej (okrem iného) vyplýva, že účelom ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. bola ochrana záujmov FNM SR do času, než nadobúdateľ privatizovaného majetku uhradí FNM SR všetky svoje záväzky vyplývajúce z privatizácie. Jedným z dôvodov prijatia novely bolo aj zavedenie účinnejších opatrení vo vzťahu k nadobúdateľom privatizovaného majetku, ktorí si neplnili svoje povinnosti voči fondu. Ustanovenia zákona č. 92/1991 Zb., vrátane § 19a, sú ustanoveniami kogentnými, ktoré nie je možné meniť na základe jednostranného rozhodnutia štatutárnych orgánov FNM SR alebo iných osôb. Za absurdné preto považuje tvrdenie, že ak sa FNM SR dohodne s tretím subjektom, tak je možné modifikovať ustanovenia zákona č. 92/1991 Zb. Na úhradu záväzkov voči fondu bol úpadca pod sankciou neplatnosti povinný použiť všetky prostriedky získané prevodom privatizovaného majetku, t. j. celú sumu 46 199 100 Sk, čo však preukázateľne vykonané nebolo. V tomto smere poukázal aj na stanovisko FNM SR k vydanému súhlasu z 29. júna 2011, v ktorom FNM SR uviedol, že udelenie súhlasu fondom nebolo podmienené žiadnou konkrétnou výškou odplaty za odpredaj nehnuteľností, ale použitím celého výnosu z predaja v súhlase uvedených nehnuteľností na úhradu záväzkov úpadcu voči FNM SR. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, prečo sa súd prvého stupňa stotožnil práve s tvrdením svedka G.. T., ktorý má na výsledku sporu preukázateľne záujem a ignoroval odlišné stanoviská svedka G.. M., ktorý priamo za FNM SR súhlas podpísal, ako aj stanovisko FNM SR z 22. novembra 2011.

Odvolateľ ďalej nesúhlasil so záverom krajského súdu, že záväzok úpadcu z privatizačnej zmluvy bol na základe dohody o započítaní z 21. februára 2001 znížený o sumu 11 801 460 Sk. Poukázal na to, že dohoda o započítaní sa vôbec netýkala kúpnych zmlúv uzavretých dňa 1. decembra 2000 medzi úpadcom a S. F., pretože sa týkala úplne inej kúpnej zmluvy, ktorá bola dňa 21. februára 2001 uzavretá medzi úpadcom a spoločnosťou KOVOSPOL NITRA, spol. s r. o. a predmetom ktorej nebola žiadna nehnuteľnosť, vylúčenia ktorej sa žalobca domáha v predmetnom konaní. Nie je vôbec zrejmé, ako na základe dohody o započítaní mohol zaniknúť záväzok úpadcu použiť na úhradu záväzkov voči FNM SR kúpnu cenu získanú z predaja nehnuteľností na základe kúpnych zmlúv uzavretých dňa 1. decembra 2000 medzi S. F. a úpadcom, keď tieto kúpne zmluvy nie sú v dohode o započítaní vôbec uvedené. Kúpne zmluvy z 1. decembra 2000 uzavreté medzi úpadcom a S. F. boli uzavreté takmer o 3 mesiace skôr, ako kúpna zmluva z 21. februára 2001, uzavretá medzi úpadcom a KOVOSPOL NITRA, spol. s r. o., teda v čase podpisu kúpnych zmlúv dňa 1. decembra 2000 nemohol mať S. F. vedomosť o tom, že dňa 21. februára 2001 bude podpísaná dohoda o započítaní, keďže táto bola naviazaná priamo na kúpnu zmluvu uzavretú dňa 21. februára 2001 medzi úpadcom a spoločnosťou KOVOSPOL NITRA, spol. s r. o. K záveru o znížení záväzku úpadcu voči FNM SR na základe dohody o započítaní dospel krajský súd len na základe svedeckej výpovede G.. T., ktorý je štatutárnym orgánom úpadcu a bol ním aj v čase prevodu predmetných nehnuteľností, teda má na výsledku konania priamo záujem (ak by bol prevod privatizovaného majetku vyhlásený za neplatný, tak by aj jeho syn a dcéra prišli o majetok). Podľa názoru žalovaného, na základe dohody o započítaní došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok iba medzi FNM SR a spoločnosťou KOVOSPOL NITRA, spol. s r. o., pretože len tieto subjekty mali voči sebe vzájomné pohľadávky spôsobilé na započítanie. Uvedený zápočet je však pre potreby tohto súdneho sporu irelevantný. Neexistenciu zápočtu potvrdil aj FNM SR, keď si v prihláške do konkurzného konania na majetok úpadcu prihlásil pohľadávku v celkovej sume 75 798 092,40 Sk, t. j. vrátane sumy 11 801 460 Sk.

Tvrdenie súdu o dobromyseľnosti žalobcu alebo jeho právneho predchodcu je z hľadiska posúdenia neplatnosti predmetných právnych úkonov bez právnej relevancie, pretože zákon č. 92/1991 Zb. nestanovuje žiadnu výnimku z absolútnej neplatnosti právneho úkonu v prípade preukázania dobromyseľnosti nadobúdateľa privatizovaného majetku v rozpore s týmto zákonom. Zákon č. 190/1995 Z. z., ktorým došlo k zmene zákona č. 92/1991 Zb., bol riadne zverejnený v Zbierke zákonov, preto platí nevyvrátiteľná domnienka, že ust. § 19a bolo, resp. muselo byť známe žalobcovi a aj jeho právneho predchodcovi, a títo si mali preveriť splnenie podmienok v ňom uvedených. Keďže pri prevode predmetných nehnuteľností z úpadcu na S. F. neboli splnené obe podmienky uvedené v ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb., sú neplatné obidve kúpne zmluvy z 1. decembra 2000, uzavreté medzi úpadcom

a G.. S. F. a rovnako neplatné sú aj všetky právne úkony, ktoré s predmetným nehnuteľným majetkom následne uskutočnil G.. S. F. (ust. §19a a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb.)

Z vyššie uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo rozsudok zmenil a žalobu zamietol a zároveň žalobcu zaviazal k náhrade trov odvolacieho konania v prospech žalovaného za jeden úkon právnej služby (vyhotovenie odvolania vo veci samej) v sume 57 eur, jeden režijný paušál v sume 7,41 eur a k tomu prislúchajúcu DPH.

K odvolaniu žalovaného zaslal žalobca obsiahle písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za správny, pretože súd vykonal všetky nevyhnutné dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil.

Žalobca uviedol, že pokiaľ ide o oprávnenie, možnosti a spôsob nakladania úpadcu s privatizovaným majetkom, tak na daný právny vzťah nie je možné aplikovať ustanovenie § 19a zákona č. 92/1991 Zb., a to z dôvodu neprípustnej retroaktivity. Záväzok úpadcu podľa dojednania v privatizačnej zmluve nebol viazaný na splatenie kúpnej ceny, ale len na uplynutie času, pretože úpadca sa zaviazal, že do 5 rokov odo dňa prevodu nepredá získané nehnuteľnosti alebo neprevedie užívacie práva k nim. V tomto prípade sa jedná o typickú rozvážujúcu podmienku, t. j. splnením podmienky - uplynutím času zanikol dojednaný záväzok úpadcu, a to bez ohľadu na to, či kúpna cena bola alebo nebola uhradená. Po uplynutí 5 rokov odo dňa prevodu úpadca mohol so získaným majetkom nakladať aj bez súhlasu FNM SR a bez toho, aby rozdiel medzi cenou nadobúdacou a cenou výnosu, bol výnosom FNM SR. Keďže ustanovenie § 19a zákona č. 92/1991 Zb. v čase podpisu privatizačnej zmluvy nebolo účinné (prijaté bolo s účinnosťou až od 14.09.1995), tak podmienky uvedené v citovanom ustanovení neboli podmienkami prevodu majetku štátu na úpadcu v čase podpisu privatizačnej zmluvy. Tieto podmienky sa preto nemôžu vzťahovať na úkony úpadcu, nakoľko úpadca sa ku konaniu v zmysle týchto podmienok zmluvne nezaviazal a táto povinnosť mu nevyplyvala ani z vtedy platného a účinného zákona č. 92/1991 Zb. Na nakladanie s nadobudnutým majetkom úpadcu sa vzťahujú výlučne ustanovenia zákona č. 92/1991 Zb., platné v čase podpisu privatizačnej zmluvy a ustanovenia samotnej zmluvy. Nadobúdateľ privatizovaného majetku mohol s nadobudnutým majetkom nakladať rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok pred 14. septembrom 1995, ako aj po tomto dátume, t. j. v čase pred a po nadobudnutí účinnosti ust. § 19a zákona č. 190/1995 Z. z. Bez ohľadu na vôľu zmluvných strán (úpadcu a FNM SR) nie je možné podmienky dodatočne meniť, a to ani zákonom, pokiaľ tento nepripúšťa spätnú účinnosť jeho ustanovení. Zo znenia zákona č. 92/1991 Zb. je nesporné, že zákon neupravuje, teda ani nepripúšťa možnosť spätnej účinnosti ust. § 19a. V súlade s princípmi právneho štátu a právnej istoty nie je v zmysle vysloveného a ustáleného názoru Ústavného súdu SR, resp. aj ČSFR možné pripustiť retroaktivosť tohto ustanovenia, a to ani pravú a ani nepravú (viď rozhodnutie Ústavného súdu ČSFR PL. ÚS 78/92 a rozhodnutie Ústavného súdu SR PL. ÚS 16/95). Absenciu prechodných ustanovení zákona nemožno vykladať svojvoľne v neprospech subjektov právnych vzťahov, nakoľko by to bolo v rozpore s princípom právnej istoty, čo je neprípustné.

Žalobca ďalej uviedol, že napriek neprípustnosti retroaktivity zákona má za to, že v predmetnej veci boli splnené aj podmienky, ktoré vyplývali z ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. V konaní bolo preukázané, že FNM SR dňa 31. augusta 2000 udelil súhlas s prevodom majetku privatizovaného úpadcom. Súhlas bol udelený na prevod viacerých nehnuteľností vo vlastníctve úpadcu, vrátane predmetných nehnuteľností nadobudnutých žalobcom, a bol podmienený tým, že suma 4,8 mil. Sk, získaná z predaja všetkých v ňom uvedených nehnuteľností vo vlastníctve úpadcu, bude použitá na úhradu záväzkov úpadcu voči FNM SR. Keďže zákon č. 92/1991 Zb. a ani žiadny iný predpis nešpecifikuje náležitosti súhlasu FNM SR na prevod privatizovaného majetku, ktorých nedodržanie by sankcionoval neplatnosťou, nič nebránilo tomu, aby sa FNM SR a úpadca (ako dva súkromno-právne subjekty) dohodli na tom, ako bude úpadca nakladať s peňažnými prostriedkami, ktoré získal z predaja predmetných nehnuteľností. Zákon vyžaduje súhlas FNM SR k prevodu, a nie k uzavretiu zmluvy o prevode. Uzavretie zmluvy o prevode nehnuteľností nie je možné považovať za úkon, ktorým bola nehnuteľnosť prevedená a ani samo

o sebe nepôsobí jej prevod, ktorý sa dovŕšuje vždy až vkladom do katastra. Z vykonaných dôkazov je nesporné, že prevod predmetných nehnuteľností z úpadcu na žalobcu nastal na základe predchádzajúceho písomného súhlasu FNM SR. Dôvod, prečo FNM SR súhlasil len s plnením do výšky 4,8 mil. Sk bol ten, že väčšina majetku úpadcu bola v tom čase založená v prospech banky PKB a. s. a v prospech FNM SR len v hodnote 4,8 mil. Sk. Skutočnosť, že FNM SR z predaja všetkých nehnuteľností požadoval len 4,8 mil. Sk potvrdzuje samotný súhlas, karta žiadateľa k žiadosti úpadcu o udelení súhlasu, ako aj stanovisko FNM SR zo 17. marca 2011.

Ďalej žalovaný uviedol, že dňa 21. februára 2001 úpadca uzavrel so spoločnosťou KOVOSPOL NITRA, spol. s. r. o. kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli pozemky evidované na LV č. XXXX, ako aj stavba postavená na parc. č. XXXX/X, ktoré sú uvedené v liste FNM SR z 31. augusta 2000 a za ktoré mala spoločnosť KOVOSPOL NITRA, spol. s. r. o. zaplatiť úpadcovi kúpnu cenu 11 801 460 Sk. V čase uzavretia dohody o započítaní dňa 21. februára 2001 FNM SR mal na základe privatizačnej zmluvy č. 48/92 a doplnku č.1 k nej voči úpadcovi splatnú pohľadávku. Spoločnosť KOVOSPOL NITRA, spol. s. r. o. mala voči FNM SR z titulu náhrady škody pohľadávku v sume 11 801 460 Sk. Účelom a zmyslom uzavretia dohody o započítaní bolo vysporiadať pohľadávky, ktoré v čase jej uzavretia mali vzájomne voči sebe účastníci dohody. Uzavretím dohody o započítaní zanikla pohľadávka, ktorú v tom čase mal úpadca voči spoločnosti KOVOSPOL NITRA, spol. s. r. o. a pohľadávka, ktorú mala spoločnosť KOVOSPOL NITRA, spol. s. r. o. voči FNM SR, pričom pohľadávka FNM SR sa voči úpadcovi znížila o sumu 11 801 460 Sk. Tým, že úpadca podľa bodu 2 článku I. dohody o započítaní previedol svoju pohľadávku na FNM SR, ktorú mal voči spoločnosti KOVOSPOL NITRA, spol. s. r. o., tak FNM SR získal majetkový prospech vo výške 11 801 460 Sk. Z výnosu z predaja nehnuteľností (uvedených v liste FNM SR z 31. augusta 2000) úpadca použil na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR sumu vo výške 11 801 460 Sk, a nie vo výške 4,8 mil. Sk, ako mal uhradiť podľa súhlasu fondu. Pretože aj predmetné nehnuteľnosti a aj nehnuteľnosti, ktoré úpadca predal spoločnosti KOVOSPOL NITRA, spol. s. r. o. sú obsiahnuté v listoch FNM SR z 31. augusta 2000 a 22. marca 2001, tak uzavretím dohody o započítaní bola splnená povinnosť úpadcu zaplatiť z výnosu z predaja sumu vo výške 4,8 mil. Sk podľa súhlasu FNM SR aj vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam. FNM SR vedel o tom, že zo strany úpadcu ide o použitie prostriedkov získaných z predaja časti privatizovaného majetku na úhradu záväzkov úpadcu voči nemu, pričom fond si do dnešného dňa neuplatnil voči kúpnej zmluve uzavretej medzi žalobcom a úpadcom a ani voči dohode o započítaní žiadnu námietku a nepodal ani žalobu o určenie pravosti pohľadávky, ktorú prihlásil do konkurzu na majetok úpadcu potom, čo správca konkurznej podstaty úpadcu túto pohľadávku poprel v sume 11 801 460 Sk z dôvodu uzavretej dohody o započítaní.

Podľa názoru žalobcu, z ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. v spojitosti s ods. 4 vyplýva jedine to, že ak nadobúdateľ privatizovaného majetku prostriedky získané z prevodu privatizovaného majetku použije v rozpore s ust. § 19a ods. 3, tak úkony ktoré urobil pri použití týchto prostriedkov (a nie úkony, ktoré urobil pri prevode privatizovaného majetku) a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné. Ustanovenie § 19a ods. 3 a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. nie je možné vo vzťahu k ust. § 19a ods. 2 vykladať ako rozvázovaciu podmienku. Teda nesplnenie povinnosti použiť finančné prostriedky získané z prevodu privatizovaného majetku ustanoveným spôsobom nie je možné chápať ako naplnenie rozvázovacej podmienky účinnosti právneho úkonu, ktorý bol urobený po predchádzajúcom súhlase fondu. V čase prevodu nehnuteľností do vlastníctva žalobcu boli voči úpadcovi vedené viaceré exekučné konania. Nehnuteľností, ktoré úpadca kúpnu zmluvou previedol na žalobcu, boli zaťažené záložným právom v prospech PKB a. s., ktorá pristúpila k vymáhaniu svojej zabezpečenej pohľadávky v rámci exekučného konania. Konajúci súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie v zmysle ust. § 47 Exekučného poriadku a úpadcovi zakázal nakladať s jeho majetkom nehnuteľným, hnutel'ným, vrátane finančných prostriedkov. Tento zákaz platil zo zákona na celý majetok úpadcu a úpadca ním bol obmedzený bez ohľadu na to, či exekučné konanie bolo vedené konkrétnym spôsobom vykonania exekúcie. Prevod nehnuteľností bol realizovaný na základe súhlasu FNM SR, PBK a. s. a súdnej exekútorky JUDr. Edity Šupovej, pričom súhlas bol udelený po vzájomnej dohode všetkých veriteľov o rozdelení výťažku z predaja predmetných nehnuteľností. Keďže voči úpadcovi boli vedené viaceré exekučné konania, tento zo zákona nemohol nakladať so svojim majetkom a prevod nehnuteľností

realizoval na základe súhlasu súdneho exekútora a ostatných veriteľov, vrátane FNM SR, avšak ten bol podmienený tým, že výťažok z ich predaja bude zložený u súdneho exekútora a bude rozdelený spôsobom dohodnutým veriteľmi. Možnosť úpadcu nakladať s výťažkom z predaja nehnuteľností teda bola obmedzená zákonným ustanovením v zmysle ust. § 47 Exekučného poriadku. Pokiaľ ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. hovorí o povinnosti nadobúdateľa privatizovaného majetku použiť získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu, jedná sa o prípad, kedy nadobúdateľ privatizovaného majetku prevádza privatizovaný majetok a nie je pri použití získaných prostriedkov obmedzený inými zákonnými obmedzeniami. Nakoľko úpadca mal zákaz nakladať so svojím majetkom v zmysle ust. § 47 Exekučného poriadku, bolo obmedzené aj jeho právo nakladať s výťažkom z predaja nehnuteľností. Tak ako podliehal súhlasu súdneho exekútora prevod nehnuteľností, podliehalo tomuto rozhodnutiu aj nakladanie s výťažkom. Úpadca nemohol konať v rozpore s ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., keďže o použití finančných prostriedkov nerozhodoval, ale ich použitie bolo ovplyvnené exekučným konaním voči úpadcovi, záložnými právami a dojednaniami záložných veriteľov, vrátane FNM SR. Finančné prostriedky získané z predaja privatizovaného majetku tak nemohli byť v celom rozsahu použité výlučne na úhradu záväzkov voči FNM SR, ale časť z nich (bez ohľadu na vôľu úpadcu) bola použitá na uspokojenie pohľadávok vymáhaných v prebiehajúcich exekučných konaniach, a to všetko so súhlasom FNM SR. Z vyššie uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec v rozsahu odvolania podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

Predmetom konania je vylučovacia (excízna) žaloba, ktorou sa žalobca domáha, aby súd vylúčil zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu nehnuteľnosti špecifikované v petite žaloby.

Podľa ust. § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „ZKV“) súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnenne.

Z obsahu spisu vyplýva, že uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6K/105/01-87 z 23. júla 2001 bol na majetok úpadcu Vodohospodárske stavby a. s. so sídlom v Nitre vyhlásený konkurz. Unesením z 23. júna 2010 bol do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu ustanovený Mgr. Peter Zvara, so sídlom Timravina 9, Bratislava. V konaní nebolo sporné, že predmetné nehnuteľnosti boli žalovaným zaradené do súpisu konkurznej podstaty úpadcu, nehnuteľnosti sú jeho súčasťou a účinky konkurzu stále trvajú. Na základe výzvy Krajského súdu v Bratislave z 5. mája 2010 žalobca podal v súdom stanovenej lehote podľa ust. § 19 ods. 2 ZKV žalobu o vylúčenie predmetných nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu z dôvodu, že je ich vlastníkom.

V konaní nebolo sporné, že úpadca nadobudol predmetné nehnuteľnosti od FNM SR na základe zmluvy č. 48/92 z 27. júla 1992 v zmysle zákona č. 92/1991 Zb. Kúpnyimi zmluvami z 1. decembra 2000 úpadca previedol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na S. F., bytom M. D. č. XXX a následne na základe notárskej zápisnice Nz 178/02 z 3. mája 2012 S. F. vložil predmetné nehnuteľnosti ako nepeňažný vklad do spoločnosti žalobcu. Podľa tvrdenia žalobcu, ako aj zistenia krajského súdu, medzi S. F. a úpadcom boli dňa 1. decembra 2000 uzavreté dve kúpne zmluvy, avšak v spise je založená fotokópia len jednej kúpnej zmluvy (na č. l. 75-76), predmetom ktorej bola parcela č. XXXX/X o výmere 705 m² za dohodnutú kúpnu cenu v sume 387 750 Sk, pričom druhá kúpna zmluva z 1. decembra 2000 sa v spise nenachádza. Za účelom objasnenia skutočností tvrdených žalobcom, ako aj riadneho zistenia skutkového stavu bude potrebné, aby žalobca založil do súdneho spisu aj druhú kúpnu zmluvu z 1. decembra 2000, ktorú mal uzavrieť úpadca s S. F..

Odvolací súd sa stotožnil so záverom krajského súdu v tom, že na prevod predmetných nehnuteľností sa vzťahovalo ustanovenie § 19a zákona č. 92/1991 Zb. Úpadca nadobudol predmetné nehnuteľnosti spolu

s ďalším majetkom (jednalo sa o majetok štátu) v rámci tzv. veľkej privatizácie na základe privatizačnej zmluvy č.48/92 z 27.júla 1992, preto sa na prevod tohto majetku štátu vzťahuje aj osobitný právny predpis, ktorým je zákon č. 92/1991 Zb. podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby. Tento zákon ako „lex specialis“ špecificky a prísnejšie upravuje podmienky nakladania s privatizovaným majetkom, ako aj dôsledky takých dispozícií s týmto majetkom, ktoré sú v rozpore s citovaným zákonom alebo ho obchádzajú. Zákom č. 190/1995 Z. z. (jeho článkom I.) bol s účinnosťou od 14. septembra 1995 novelizovaný zákon č. 92/1991 Zb., pričom (okrem iného) bol zákon doplnený aj o ustanovenie § 19a. Zákon č. 190/1995 Z. z. neobsahuje k článku I. žiadne prechodné ustanovenia upravujúce vzájomný vzťah skoršej a neskoršej právnej úpravy. Odvolací súd súhlasí s názorom krajského súdu, že v tomto prípade sa jedná o nepravú retroaktivitu, ktorej podstata spočíva v tom, že nová právna úprava uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých došlo podľa predchádzajúcej právnej normy k vzniku určitých právnych vzťahov, ktorých následky zostávajú zachované, avšak s účinnosťou do budúcnosti zavádza nový mechanizmus uplatnenia týchto práv (resp. povinností), t. j. určitú zmenu práv (resp. povinností), ktoré vznikli podľa predchádzajúcej (skoršej) právnej normy. Nepravá retroaktivita sa akceptuje (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky PL ÚS 16/95) ako prípustný nástroj na dosiahnutie relevantných cieľov verejnej moci (akým je napr. aj zvýšená ochrana privatizovaného majetku štátu). Krajský súd preto správne postupoval, keď v posudzovanom prípade v zmysle ust. § 19a skúmal splnenie podmienok na prevod predmetných nehnuteľností, ktoré boli súčasťou majetku štátu, ktorý úpadca nadobudol na základe privatizačnej zmluvy č.48/92 z 27. júla 1992, avšak k prevodu ktorých na S. F. došlo zo strany úpadcu už za účinnosti ustanovenia § 19a zákona č. 91/1992Zb.

Podľa ust. § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. do splatenia celej kúpnej ceny je prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb možné len po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu. Ak fond do 60 dní od doručenia písomnej žiadosti nadobúdateľa fondu na nakladanie s privatizovaným majetkom nevyjadrí písomný súhlas, má sa za to, že súhlas bol udelený. Ak nadobúdateľ privatizovaného majetku nedodrží pri nakladaní s týmto majetkom uvedený postup, prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti alebo jeho vkladu do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb sú neplatné.

Podľa odseku 3 vyššie citovaného ustanovenia ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14.

Podľa odseku 4 vyššie citovaného ustanovenia úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné.

Vzhľadom na to, že k prevodu predmetných nehnuteľností na S. F. na základe kúpnych zmlúv z 1. decembra 2000 (v spise je však založená len jedna kúpna zmluva) a následne k povoleniu vkladu do katastra nehnuteľností došlo po zavedení ustanovenia § 19a do zákona č. 92/1991 Zb. (s účinnosťou od 14. septembra 1995), tak k prevodu nehnuteľností (ktoré boli súčasťou privatizovaného majetku) sa vyžadovalo splnenie podmienok stanovených v ust. § 19a ods. 2 a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., pričom pokiaľ úkony nadobúdateľa privatizovaného majetku boli vykonané v rozpore s ust. § 19a ods. 2 a ods. 3, tak úkony vykonané nadobúdateľom a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné. Ustanovenie § 19a zákona č. 92/1991 Zb. je kogentným ustanovením, preto obsah tohto ustanovenia nie je možné meniť, resp. modifikovať dohodou strán v zmluve.

Krajský súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že v posudzovanom prípade boli splnené zákonné podmienky na prevod predmetných nehnuteľností zo strany úpadcu na S. F., t. j. bol daný predchádzajúci písomný súhlas FNM SR úpadcovi na odpredaj predmetných nehnuteľností v liste z 31. augusta 2000 a následne na základe trojdohody o vzájomnom započítaní pohľadávok, uzavretej dňa 21.februára 2001 medzi FNM SR, KOVOSPOL NITRA, spol. s r. o. a úpadcom zanikol záväzok úpadcu voči FNM SR aj v tej časti, v ktorej FNM SR dal úpadcovi súhlas na odpredaj majetku v sume minimálne 4,8 mil. Sk. Kúpna cena bola v súlade s kúpnyimi zmluvami z 1. decembra 2000 zaplatená na základe vzájomnej dohody FNM SR a ostatných veriteľov na účet súdnej exekútorky. Keďže záväzok

úpadcu zaplatiť v prospech FNM SR cenu za odpredané nehnuteľnosti bol dodatočne zhojený uzavretím trojdohody z 21. februára 2001, nemohli nastať účinky upravené v ust. § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. Kúpnu zmluvu, ktorou boli prevádzané nehnuteľnosti vo vlastníctve nadobúdateľa privatizovaného majetku na tretie osoby nemožno považovať za absolútne neplatnú v prípade, ak s predajom písomne súhlasil FNM SR a kúpna cena bola riadne zaplatená. Tretia osoba- kupujúci nemohol ovplyvniť konanie predávajúceho - privatizéra v tom smere, aby kúpnu cenu zaplatil FNM SR a nemal možnosť zabrániť predávajúcemu, aby konal v súlade s ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. a nepoužil takto získané finančné prostriedky na iný účel. V súlade s ust. § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. je možné postihnúť neplatnosťou len úkony následné, a to týkajúce sa nakladania úpadcu (nadobúdateľa privatizovaného majetku) s kúpnu cenou.

S vyššie uvedenými závermi krajského súdu odvolací súd nesúhlasí a považuje ich za predčasne vyslovené, bez riadneho zistenia skutkového a právneho stavu. Z listu FNM SR z 31. augusta 2000 (založený je v spise na čl. 19) vyplýva, že na základe žiadosti spoločnosti Vodohospodárske stavby, a. s. Nitra z 31. júla 2000 FNM SR vyslovil súhlas (okrem iného) aj s odpredajom nehnuteľného majetku špecifikovaného pod písm. b/, súčasťou ktorého sú aj predmetné nehnuteľnosti. Nie je sporné, že zo strany FNM SR bol daný predchádzajúci písomný súhlas na odpredaj predmetného nehnuteľného majetku, pretože k uzavretiu kúpnych zmlúv, ako aj následnému zavkladovaniu nehnuteľností v katastri nehnuteľností došlo až po udelení tohto súhlasu. Spornou otázkou však je, či súhlas udelený FNM SR bol daný v súlade s ust. § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb., keďže v liste z 31. augusta 2000 FNM SR udelil predchádzajúci písomný súhlas na predaj nehnuteľností v ňom špecifikovaných „za podmienky, že výnos z tohto predaja - podľa predložených znaleckých posudkov ohodnotený vo výške 4,8 mil. Sk - použije kupujúci na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR.“, Z ust. § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. však nevyplýva, že by FNM SR mohol udeliť predchádzajúci písomný súhlas, ktorý by bol závislý od splnenia nejakej podmienky (napr. zaplatenia určitej sumy), subjektívne stanovenej štatutárnymi zástupcami FNM SR, ktorí súhlas za fond písomne udeľujú. Krajský súd sa posúdením súhlasu FNM SR v liste z 31. augusta 2000 z tohto aspektu vôbec nezaoberal. Jeho úlohou v ďalšom konaní preto bude zaoberať sa právnym posúdením tohto úkonu FNM SR v tom smere, či súhlas bol daný fondom v súlade s ust. § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb., a teda či bola splnená podmienka na prevod privatizovaného majetku v zmysle citovaného ustanovenia.

Dokazovaním vykonaným krajským súdom nebolo preukázané ani splnenie ďalšej podmienky, a to že nadobúdateľ privatizovaného majetku (úpadca) použil získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14. Z článku III. bodu 1 kúpnej zmluvy z 1. decembra 2000 (založená je v spise na čl. 75-76) vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli na tom, že dohodnutá kúpna cena 387 750 Sk bude vyplatená na účet súdnej exekútorky JUDr. Edity Šupovej do 30 dní odo dňa podania návrhu na vklad do katastra nehnuteľností. Citované zmluvné dojednanie je v rozpore s kogentným ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., z ktorého vyplýva, že nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14. Z obsahu spisu nevyplýva, či suma 387 750 Sk bola aj zaplatená na účet súdnej exekútorky a kedy k tomu došlo. Tiež nie je zrejmé, v akej výške bola dohodnutá kúpna cena v druhej kúpnej zmluve z 1. decembra 2000 a komu bola uhradená, keďže druhá kúpna zmluva z 1. decembra 2000 nie je v spise založená.

Za predčasný považuje odvolací súd aj záver krajského súdu o tom, že záväzok úpadcu zaplatiť kúpnu cenu za predmetné nehnuteľnosti bol „zhojený“ dohodou o vzájomnom započítaní pohľadávok, ktorá bola dňa 21. februára 2001 uzavretá medzi FNM SR, úpadcom a KOVOSPOL NITRA, spol. s r. o. Na jej základe mali byť do výšky 11 801 460 Sk započítané pohľadávky špecifikované v článkoch I. a II. tejto dohody. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nie je zrejmé, na základe čoho krajský súd dospel k záveru, že na základe uvedenej dohody o započítaní vzájomných pohľadávok zanikol záväzok úpadcu použiť na úhradu záväzkov voči FNM SR kúpnu cenu získanú z predaja predmetných nehnuteľností na základe kúpnych zmlúv uzavretých dňa 1. decembra 2000 medzi úpadcom a S. F.. Podľa tvrdenia žalovaného v odvolaní dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok sa týkala kúpnej ceny za nehnuteľnosti, ktoré od úpadcu nadobudla spoločnosť KOVOSPOL NITRA, spol. s r. o. na základe

kúpnej zmluvy uzavretej dňa 21. februára 2001 medzi úpadcom a KOVOSPOL NITRA, spol. s r.o. a netýkala sa kúpnej ceny za predmetné nehnuteľnosti, ktoré úpadca predal S. F. na základe kúpnych zmlúv z 1. decembra 2000. Vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu v tejto časti a tým aj jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, ako aj nedostatočné zistenie skutkového stavu a jeho právne posúdenie, v ďalšom konaní bude potrebné zaoberať sa posúdením dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21.februára 2001 v tom smere, či na jej základe došlo k zániku záväzku úpadcu voči FNM SR v zmysle ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. Predpoklady započítania sú upravené v ust. § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka a v ust. § 358 a nasl. Obchodného zákonníka.

Po preskúmaní veci Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd vo veci rozhodol predčasne, bez riadneho zistenia skutkového a právneho stavu, v dôsledku čoho napadnutý rozsudok krajského súdu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p zrušil a podľa odseku 2 citovaného ustanovenia mu vec vrátil na ďalšie konanie, v rámci ktorého krajský súd v naznačených smeroch doplní dokazovanie, jeho závery právne vyhodnotí a vo veci opätovne rozhodne.

V novom rozhodnutí vo veci krajský súd rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (ust. § 224 ods. 3 O.s.p.).

Uznesenie prijal odvolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.